

Találkozás Leninnel

Lenin elvtárs, füstös üzemeinkben
s havas tarlókon Ön itt van vélünk.
Az Ön nevével, a szívével szívünkben
eszmélünk, lélegzünk, verekszünk, élünk.
Elment a nap, táskájába tevén
ügyeit, gondjait. Csönd lesz talán.

Ketten vagyunk most: Lenin meg én,
Lenin mint fénykép szobám falán.

*Vlagyimir Vlagyimirovics Majakovszkij: Beszélgetés Lenin
elvtárral (részlet)*

Még talán szakközépiskolás koromban is (1986-91, még a múlt században) egy kötelező pontja volt az összes megemlékezős – szovjetekkel összeborulós, és együtt-sírós programnak a fenti költemény. Habár az utolsó tanévben még előben láthattuk a Jurányi utcai iskolánkból (Hámán SzKI) hogy szorgos kezek hogyan szerelik le a vörös csillagot a Parlament kupolájáról, a fenti költemény legalább két zárósorára szerintem még jól emlékszik mindenki.

Kinyílt előttünk a világ, mehettünk, amerre akartunk ([például Amszterdamba](#)), a közterületekről a

Szoborparkba szorultak a nyomasztó alkotások, Lenin-szobrok (hogy átadják helyüket az esztétikailag sokkal kiemelkedőbb gurunadaroknak. Zárójel bezárva.). Ma már szinte csoda, ha valahol sikerül beleakadnunk egy-egy Lenin-szoborba, lehet, hogy akár a Déli-sarkig kell utaznunk, hogy láthassunk egyet (*spoiler alert: de lehet, hogy már ott sem*).

1958. december 14-én **Jevgenyij Tolsztkov** szovjet poláris felfedező vezette azt a szovjet expedíciót, mely elérte az úgynevezett **elérhetetlenségi pólust** (*pole of inaccessibility, Pol der Unzugänglichkeit*) az Antarktison.

A kifejezés a Déli-sarkvidék azon részére vonatkozik, amely a környező tengerektől minden irányból legtávolabb van. Mivel a megközelíthetlenség pólusa a kontinens legtávolabbi pontja minden parttól, ezért ez a legnehezebben elérhető vidék, különösen az Antarktison.

Az elérhetetlenségi pólus meghódítása

Az 1958-as szovjet expedíció az elérhetetlenségi pólusra a Szovjetunió válasza volt az Amundsen-Scott állomásra, amelyet az Egyesült Államok két évvel korábban, 1956-ban létesített a Déli-sarkon. Az amerikaiak Antarktiszon elért sikereinek ellensúlyozása indította a szovjetek a harmadik, 18 tudósból álló antarktiszi expedíciót, speciális vontatókkal és traktorokkal a pólus felé.

A felszerelés mellett a szovjet csapat egy hordozható, előre összeszerelt („lapra szerelt”) 260

négyszetméteres kunyhót is vittek magukkal. A kunyhót elektromos sütővel és olajsütővel, generátorral és rádióval is felszerelték. Ja, míg el nem felejtém, a déli-sarki túléléshez elengedhetetlenül szükséges Lenin mellszobrot is vittek magukkal, amelyet a kutatók a kunyhó mellett, egy magas oszlopon (totem-oszlop?) állítottak fel.

Habár szovjet expedíció jelentős mennyiségű élelemmel és üzemanyaggal rendelkezett, a táborverés után 12 nappal visszaindultak. A felszerelt kunyhót ott hagyták, Leninnel együtt, egy tábla társaságában, melyben meghívták a leendő látogatókat a menedékhely használatára. Nyilván sokan nem vetődtek arrafelé, de a Lenin-totemoszlopos menedék egy ismert pontjává vált a vidéknek – persze nem volt nehéz dolga a sok helyi látnivaló tengerében.

A látogatók hosszú sora

A Déli-sarkon az elérhetetlenségi pólus nemcsak távoli és barátságtalan hely, hanem 3700 méterrel a tengerszint felett található. Már normális klímájú vidékeken is ilyen magasságban jelentősen zordabb körülményekkel találkozhatunk, mint a völgyben – gondoljunk csak például az Alpokra – de ott már a „völgy” is már meglehetősen zimankós vidék.

Az állomás környékén az átlaghőmérséklet $-58,2^{\circ}\text{C}$ körül alakul, és ez a tény is biztosította, hogy a szovjet kunyhó ne fogadjon túl gyakran vendégeket. Ennek ellenére időnként néhányan elvetődtek a menedékhelyre.

1964 -ben például amerikai felfedezők egy csoportja a Maud királyné föld expedíció keretében az Antarktisz megközelíthetetlen sarkához is ellátogatott. Amikor az amerikaiak megtalálták a szovjet kunyhót, állítólag úgy rendezték át a szobrot, hogy Lenin Moszkva helyett azóta Washington DC-re szegezi szigorú tekintetét.

Lehet, hogy ez a tény is közrejátszott a rendszer bukásában – ki tudja?

Nagyjából negyven évig senki nem tette be a lábát a fagyott tájra, míg 2007 januárjában egy kanadai és brit kutatócsoport, köztük a kanadai **Paul Landry** és a brit **Rupert Longsdon, Rory Sweet** és **Henry Cookson** újabb merész kísérletet tettek, hogy elérjék az elérhetetlent.

Team N2i

A Team N2i útvonala 2007-ben és egy kép a snowkitenről

bolyongo.hu

A team tagjai elszánták magukat, hogy motoros meghajtás nélkül, snowkiten-nel (vitorlázva-síelve) teszik meg az 1700 kilométeres utat az orosz „Novolaszarevszkaja” tudományos bázistól az elérhetetlenségi pólusig. A naplójukból idézek:

2007 január 19.-én 17.30 órakor értük el a POI -t – az Antarktisz közepét. 36 órája ébren voltunk, és 25 órát küzdöttünk, hogy megtegyük az utolsó 249 km -t és elérjük célunkat.

20 kilométerrel a cél előtt fájdalmaink eltűnni látszottak - már csak a csípős hideg és még egy órányi kiting maradt hátra. 6 km-rel a cél előtt egy pontot észleltünk a horizonton. A szemünk a kimerültségtől már többször becsapott minket, de mi annyira akartuk, hogy valami ott legyen.

Ahogy közelebb értünk a „ponthoz”, észrevehető oszloppá, körvonalakká kezdett összeállnia mellszobor! Azzal a felismeréssel szembesülve, hogy Lenin teljes valójában még mindig ott üdvözölt minket, mindannyian nevetésben törtünk ki.

A régi szovjet kunyhó melletti oszlop még áll, körülbelül 2 méterrel a hóhatár felett – rajta Lenin mellszobrával, mely nagyobb az életnagyságnál. Műanyag kompozitból készült, így teljesen fagymentes – mintha tegnap tették volna oda. Az egész annyira, nagyon szürreális.

[..]

Némi pihenő után a csapatunk a szobor körül ásott, de végül nem találtuk meg az „aranykönyvet”, melyet állítólag a szovjetek hagytak ott, hogy mindenki aláírja, amikor ideér.

Napjainkban

Az expedíció óta eltelt majd 15 évben a hó már jó eséllyel teljesen ellepte a bázist, no meg a szobrot, de ki tudja. Lehet, hogy Lenin szigorú tekintetét továbbra is Mőszkvára Washingtonra szegezi.

A rablánc a lábon nehéz volt,
De széttörte büszkén a nép.
Mert példája volt ki érte
Feláldozta hű életét. Lenin!
A hős, ki csak népének él.

Lenin dal, részlet

Hasonló írások itt, a passport-on

[A Föld legmagasabban futó vasútvonala](#)
[A Gran Paradiso kecskéi](#)
[Amszterdam](#)
[A vlagyivosztoki kitérő](#)
[A rénszarvas és a tengeralattjáró](#)
[Kémek hídja](#)

szerző: Vámos Sándor

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, ne késlekedj és osszd meg velem! Elérhetőségeim az [Impresszum](#)ban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a [Bolyongó Facebook](#) oldalt.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett [indexe itt található](#).

A bejegyzések időrendben:

[Bejegyzések: 175..151](#)

[Bejegyzések: 150..126](#)

[Bejegyzések: 125..101](#)

[Bejegyzések: 100..076](#)

[Bejegyzések: 075..051](#)

[Bejegyzések: 050..026](#)

[Bejegyzések: 025..001](#)

A passport.blog tag-jei [itt található](#)k felhő formában. A tag-ek a bejegyzésben felbukkanó kifejezések és szavak. Ezekkel több bejegyzés is összeköthető.

- [Twitter](#)
- [Facebook](#)
- [LinkedIn](#)
- [Pinterest](#)
- [Tumblr](#)
- [Reddit](#)
- [Taringa](#)
- [StumbleUpon](#)
- [Telegram](#)
- [Hacker News](#)
- [Xing](#)
- [Vk](#)
- [Email](#)

Az oldal látogatottsági adatai:

Ma: 1 / Tegnap: 0 / Összesen: 408

2021/07/07 13:05

Források

explorersweb.com: ["It so, so very surreal," team n2i meets Lenin at the POI!](#)

de.rbth.com: [Wie ein britisch-kanadisches Forscherteam in der Antarktis auf Lenin traf](#)

2021, Déli-sark, világjáró, Jevgenyij Tolsztkov, elérhetetlenségi pólus, Antarktisz, expedíció, kunyhó, Lenin, mellszobor, Szovjetunió, hidegháború, 1958, snowkiten, 2007, mellszobor, eltemetett, elhagyatott, N2i

Bejegyzésmegtekintések száma: 408

From:

<https://bolyongo.hu/> - **bolyongó**

Permanent link:

https://bolyongo.hu/doku.php?id=passport:talalkozas_leninnel

Last update: **2021/09/02 14:51**

